

Lasta Sanco: «Les llengües són els recursos naturals i el nostre tret distintiu»

Parlem amb el grup cerverí sobre el nou àlbum 'Elonga Ya Ngo' que avui veu la llum

Lasta Sanco | Juan Miguel Morales

Amb el seu primer llarga durada, *Elonga Ya Ngo* (Coopula, 2020), que avui veu la llum, **Lasta Sanco** vol transmetre la superació de les vivències més personals a través del mestissatge de sons africans, rock i electrònica. Considerat un dels grups amb més projecció de les Terres de Ponent, el quartet cerverí aposta per la interculturalitat a través de la música i el missatge, amb una desena de cançons interpretades en català, castellà, anglès i lingala, una de les llengües de la República del Congo.

Un any després de l'EP *Perdita Kompasso* (Coopula, 2019) ja teniu el primer àlbum. Com ha evolucionat Lasta Sanco?

A *Elonga Ya Ngo* hem pogut treballar molt millor la sonoritat i hem introduït l'electrònica. A més, és un disc coral on hem volgut destacar els colors africans i en el qual l'Àfrica és molt present en la majoria de cançons. En el primer potser hi havia massa informació i, en canvi, en el nou treball hem aprofundit en la preproducció dels temes, hem assolit una major maduresa musical i hem cuidat molt més els detalls.

El títol del disc en llengua lingala significa 'Aquesta és la nostra victòria'. És una definició del

vostre projecte com a banda?

Sí, aquesta victòria és el camí que hem anat guanyant amb petites fites, com ara pujar a un escenari, enregistrar un disc o aconseguir arribar cada dia a més gent... Aquestes són les nostres victòries! Sovint costen de veure i valorar, perquè sempre volem mirar endavant i a vegades es fa difícil apreciar el present i els objectius aconseguits fins ara.

Sou una banda oberta estilísticament però també única pel que fa a les llengües que utilitzeu en les cançons. Què us aporta?

Les llengües són els recursos naturals de què disposem, i és una qüestió pràctica que ens aporta un toc distintiu. A l'hora d'escriure les lletres cadascú fa una proposta, i al final les cançons estan fetes amb la llengua habitual de cadascú de nosaltres. La majoria són del nostre cantant, Berni, que parla en català, castellà i lingala indistintament, i el resultat és aquesta barreja lingüística.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GTgftgr7ml>

I, per si fos poc, el nom del grup en esperanto vol dir ?última oportunitat'.

L'opció de "**Lasta Sanco**" va sorgir quan pensàvem en el nom i va sortir a la conversa la filosofia de l'esperanto, un idioma que pretenia ser universal, que s'havia creat a partir de diverses llengües i que no tenia la intenció de reemplaçar-ne cap altra. Vam pensar que podria ser una bona eina per ajudar a transmetre el plantejament que teníem com a grup, aprofitant la coincidència amb els objectius. No el parlem ni tampoc l'entendem, però pensem que la llengua és un mitjà de comunicació, i compartim el mestissatge lingüístic.

En el pla musical, el mestissatge estilístic també és una de les vostres armes amb la fusió de rock, electrònica i sons africans. Us sentiu còmodes amb tanta barreja?

És la sonoritat on ara mateix hem confluït, tot i que no ens tanquem les portes a seguir evolucionant. Segurament la barreja és fruit de les influències que hem rebut i rebem cadascun dels membres de la banda. I cada vegada en sumem més... Trobem interessant el que hem aconseguit, com ara utilitzar un sintetitzador analògic en el lloc del baix, o una bateria amb sons electrònics.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=xo4a1waZ9ww>

Les lletres de les cançons reflecteixen la vostra realitat del dia a dia?

Depèn. Algunes cançons són un reflex de la nostra rutina, com el senzill, "Elonga Ya Ngo", o "Na Lingui Yo". I amb d'altres volem manifestar el nostre punt de vista sobre les coses que passen al món, com a "Salte" o "Silenci". Són les vivències, inquietuds i preocupacions que transmetem amb la nostra energia a través de la música.

Per a un grup de les comarques lleidatanes encara és difícil obrir mercat a Catalunya, o penseu que les coses han canviat?

Segurament encara és molt difícil obrir-se camí a causa de la manca de recursos i facilitats, almenys quan es tracta de grups novells. A les Terres de Ponent no es disposa de gaires espais ni ajudes per a projectes musicals emergents com poden tenir a altres llocs del país, tot i que actualment sembla que aquesta dinàmica està canviant, i amb força.